

נספחים

הערה: כל הבלוגים המצורפים הם בלוגים אמיתיים שפורסמו באינטרנט, תחת שמות בדויים

הבלוג של שירה

אני לא עושה הרבה,

וחבל.

ריקנות כזאת.

היום טיילתי עם אחי, כמו תמיד הוא מאכיל אותי בגלידה, קונה לי שטויות, וכמובן מדגדג אותי וגורם לי לצחוק.

חבל שמחר הוא חוזר לשם.

למה הצבא לוקח אותנו כל פעם מחדש?

שינוי.

יהיה טוב?

מבחינה אישית טוב לי,

מבחינת הכלל והמדינה, לא טוב לי עם המצב, בכלל לא.

פעם ביום, חמש דקות, זה לא נורא כל כך, נכון?

מי שִׁבְּרָךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרַךְ אֶת חִילִי צָבָא הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל, הָעוֹמְדִים עַל מִשְׁמֵר אֶרְצֵנוּ וְעָרֵי אֱלֹהֵינוּ מִגְּבוּל הַלְּבָנוֹן וְעַד מִדְּבַר מִצְרַיִם וּמִן הַיָּם הַגָּדוֹל עַד לְבוֹא הָעֶרְבָה בִּיבֻשָּׁה בְּאֵוִיר וּבָיִם. יִתֵּן ה' אֶת אוֹיְבֵינוּ הַקָּמִים עָלֵינוּ נִגְפִים לִפְנֵיהֶם. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמֹר וְיִצִּיל אֶת חִילֵינוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה וּמִכָּל נֶגַע וּמַחֲלָה וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵיהֶם. יְדַבֵּר שׁוֹנְאֵינוּ תַּחְתֵּיהֶם וְיַעֲטֵרם בְּכֶתֶר יְשׁוּעָה וּבְעֶטְרַת נִצְחוֹן. וְיִקְיָם בָּהֶם הַפְּתוּבִים: כִּי ה' אֱלֹהֵינוּ הֵיכֵם הֵלֵךְ עִמָּכֶם לְהַלְחִים לָכֶם עִם אִיבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם: וְנֹאמַר אָמֵן.

הבלוג של שני

אין אצלנו קטיושות. באר שבע בכל זאת עדיין רחוקה למדי ועם זאת הכול כל כך קרוב, זה כבר לא מצחיק. חששות עוברים על כולנו בראש ואנו מדחיקים כמו תמיד, רוב החברים שלי כותבים "מוות לערבים", "תפוצצו אותם" ועוד רבים ו"טובים". כן, כל אחד בטוח שהצד שלו הכי נכון ושצריך לפוצץ את כולם כי "תראו איך הם מפציצים עלינו ואנחנו כמו חננות לא מגיבים", וכן, אני מודה שהגיע הזמן.

שדרות כבר שמונה שנים חיה בפחד תמידי ולאף אחד לא אכפת. אולי זה רק שעה נסיעה, זה לא משנה, כי כל עוד זה לא אצלנו, לא אכפת לאף אחד.

וחמסה חמסה שזה יקרה כי הלב שלי ייפול לתחתונים ולא יחזור.

והשאלה היחידה שעולה, אם אפשר אחרת? אז בטיימינג זה, של המלחמה, של הלחץ, נסענו למחנה של הנוער העובד והיינו עם ערבים, מלאאאא ערבים, שלושים בערך, ואנחנו היהודים מיעוט, שבעה ילדים בסך הכול, ואני לא אגיד לכם שזה לא היה קשה, זה היה מתסכל וקרצייה רצח, אבל בכל זאת השתדלנו לא להגיד הרבה "עופרת נחושה" וכל אלה, ופשוט ליהנות ביחד. וכן, היה נחמד, היה כיף, מין הרגשה של אופוריה כזו שהנה אנחנו יכולים ליצור אחרת - ממש מרכז פרס לשלום קטן: D

אבל ביום השני הכול התפוצץ - דוד של אחד החניכים נפצע. חזרנו למציאות כמו בומרנג, כולנו נכנסנו למין עצבות כזו שכל מה שאנחנו עושים לא יעזור למה שקורה פה - ובכלל זה מזיז למישו?!

ובקריאות של מדריכים שאומרים שעשינו פה דברים שהרבה בני נוער לא עשו וכל מיני חארטה כזו חזרנו הביתה.

עם תקווה שיכול להיות אחרת, כי אם אנחנו הצלחנו כולם יכולים (:

ואני יודעת שאני נשמעת פתטית ושוואחד חפרתי פה, אבל תחשבו על זה.

שני המהורהרת.

הבלוג של שלומי

כ"כ סיוט!

עכשיו אני מבין, באמת מבין מה עובר על שדרות בשבע-שמונה השנים האחרונות. כל הזמן שמישהו היה אומר לי מסכנים, מסכנים, הייתי אומר "אה... שטויות, הם רגילים וזה כולה כמה פעמים ביום, לא נורא", אבל עכשיו, כשזה לידי, כשאני רואה פיצוצים של טילים מול העיניים, כשבשעות לא סבירות ובהפתעה מוחלטת יש צפירה חזקה ומבהילה ויש לך בערך חצי דקה לרוץ לתפוס מחסה כדי להגן על הדבר הכי בסיסי ואישי, על הגוף שלך, אני מבין אותם.

ב-12 בלילה וב-6 בבוקר יש אזעקות לא נורמאליות שמעירות אותך מחצי שינה. כי בתכלס, מי מסוגל לישון כשאתה יודע שבכל רגע נתון יכולים לירות עליך. זה כל כך מפחיד לקפוץ מהמיטה בבהלה ולהתחיל לרוץ לממ"ד. מזל שאני אצל דודים שלי אחרת אני לא יודע מה הייתי עושה בבית שלי... אני לא מסוגל להיכנס לשם, כולי חרדות.

אני לא רואה את עצמי חוזר לישון בבית בחודש הקרוב. אני כל כך מבועת וחרד שאין לתאר. הפחד כל כך עצום... לא יצאנו מהבית מיום שלישי וגם לא נצא... ככה, בלילה אחד, בשעה אחת, בדקה אחת, השתנו לנו החיים, ל ת מ י ד!

כל פעם שאני מגיע לממ"ד אני רועד... אפילו אם כבר היו 20 צפירות היום... אני רועד. אין לדעת איפה זה יפול הפעם, בגלל זה החוסר ודאות הזאת, אם זה יפול עליך או לידך, כל כך מחרידה.

אף אחד לא באמת יכול להבין את הפחד הזה, אך ורק מי שחי את זה. אני לא מאחל לאף אחד לחיות בחרדה ופחד כזה... זה איום, זה נורא. אין חשק לאכול או לשתות, תמיד יש מחנק בגרון. כל צליל קטן, אפילו הגה שמישהו הוציא מהפה, נשמע כמו צפירה ומוריד את הלב לרצפה. אלה הדעות שלי, ואני הוא זה שחי בצל הגראדים ולא אתם. כשתגיעו למצב שלנו, תבינו. אוף... איפה החיים של לפני שבוע... כשעוד היינו תמימים.

הבלוג של מיקי

אני רוצה גם לכתוב דבר אחד או שניים, או בעצם בלי לספור. קטע, פינה להקדיש למצב הזה, למלחמה בעזה, שלא ברור לי בכלל אם זה נחשב מלחמה, מבצע של הצבא, ומזה בכלל. זה כמו מלחמת לבנון שהייתה לפני שנתיים וחצי?

או שזה רק מצב זמני שהולך להיגמר וככה גם יבוא סוף לשבע שנים של קאסמים על יישובי הדרום?

אני לא ממש יודע, ואין בי פחד, יש בי רחמים ואכזבה.

ברור לי שאני לעולם לא אעבור לחיות במדינה אחרת, אני תמיד אשאר פה בישראל. כאן אני אגדל, אלמד, אתחתן, אגדל ילדים ובעזרת השם גם הם יבחרו לחיות פה.

אבל מה יהיה אם הקאסמים (חס וחלילה חס ושלום, טפו טפו טפו) יצליחו להגיע גם לפה, למרכז המדינה, ללב ליבה. שזה אומר שהם יוכלו להגיע לכל מקום בעצם.

הערבים מסתובבים בינינו, בתוך המדינה. ואנחנו גם מוקפים מכל צד בערבים, באויבינו.

גם מצרים וירדן שלכאורה יש הסכמי שלום איתן, לא יהססו לקחת חלק אם כל המדינות השכנות לנו יחליטו לקום ולחסל אותנו.

זה ממש מרגיש כאילו זה הולך לקרות מתישהוא וזוהי רק שאלה של זמן.

זה מפחיד אותי לחשוב שהמקום היחיד שאליו נוכל לברוח הוא הים, ולא כדי לחיות שם, כנתיב לבריחה אל מדינות אחרות.

וזה לא ברור מה יקרה, כי בינתיים גם במדינות אחרות שונאים אותנו על מה שאנחנו עושים. לאן נלך?

שאלה גדולה. ולא ברור מה יהיה, ואני לא יודע, אבל זה מפחיד לחשוב מה יהיה אם הם ינצחו.

זה לא שטויות, הפוליטיקאים האלה. שכולם כותבים בעיתונים ואומרים שהם מתייחסים למלחמה הזו כהזדמנות לאסוף מנדטים.

אני לא יודע, הם לא חושבים על הרעיון שהפשלות שלהם או האדישות או הפזיזות או כל מה שאומרים, בסוף יגרום לכך שבכלל לא יהיה לנו לשם מה להצביע?

אני רק מושפע ממה שכתוב בעיתונים, היום ישבתי וקראתי עיתון ידיעות אחרונות שלם. הכול היה על המלחמה כמעט. שבמצרים אומרים שגלעד שליט נפצע, וערביי ישראל עושים הפגנות ופוגעים בישראלים יהודים, שבירדן שורפים דגלי ישראל, שהסורים הקפואו את הניסיון הקלוש ליצור שלום, ואפילו בטורקיה, הנשיא או לא זוכר מי זה, אומר שאולמרט בגד בו, ושהוא נפגע וכל זה. מה שאומר שהם לא ישמחו, הטורקים, שוב לנסות ולתווך ליצירת שלום, כשהמצב יירגע, בעזרת השם.

אז נראה מה יהיה, ועד אז...

אין ממש מה לעשות.

לפחות לא לי, אני רק קורא עיתונים, רואה חדשות והכול.

הבלוג של מאיה

מלחמה זה, בובות חוטים, של ילדים קטנים, עם רובים גדולים, ומטרה אחת בראש

אז אני לא גרה בדרום הארץ.

אז אני לא בשטח ההפצצות.

אז אני לא יודעת איך זה כשמישהו מהמשפחה נמצא במלחמה.

אז אני לא מפגינה.

אז אני לא יודעת בשביל מה אני נלחמת.

אז אין לי דעה עדיין.

אז אני לא שונאת אף אחד.

אז אני מפחדת כמו ילדה קטנה מהאנשים עם הרובים.

אז מה?! מתי אמרו שחייבים דעה מגובשת בגיל 15?

מתי אמרו שכולם חייבים לדעת מה הם רוצים?

מתי אמרו שחייבים לשנוא את האויב?

מתי אמרו שהדעה שלי חייבת להיות כמו שלהם?

אני מפחדת נורא. בשביל החיילים, בשביל האנשים

אבל בעיקר בשביל המדינה

כי אולי אני עדיין לא יודעת עם אני ימנית או שמאלית

אבל אני כן יודעת דבר אחד

אני אוהבת את המדינה שהזו בכל ליבי ובכל נשמתי!

ולא משנה מה אני ואיפה אני

אני אוהבת את ישראל עם כל חלקיק בגופי!

גם אם אני לא שונאת את הערבים.

עד סוף המבצע (שייגמר בשלום):

ילדת בובות החיילים

חוסן - היום שאחרי, תכנית חינוכית לפיתוח חוסן אישי, בעקבות המלחמה בדרום
תכנית לביה"ס העל יסודי
מרכז "חוסן"ע"ש כהן-האריס
שפ"י, משרד החינוך

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=516696&blogcode=10384827qch>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=432717&blogcode=10382488>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=605176&blogcode=10354759>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=389986&blogcode=10370373>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=596729&blogcode=10368099>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=419713&blogcode=10367077>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=587405&blogcode=10353484>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=595360&blogcode=10387124>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=528132&blogcode=10386471>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=611234&blogcode=10384843>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=476094&blogcode=10384130>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=598582&blogcode=10382179>

<http://israblog.nana10.co.il/blogread.asp?blog=562796&blogcode=10366247>